

I. JE TO KOČKA!

Drů se vykláněla z okna přízemního domku a pozorovala, co se děje na ulici.

Po chodníku šel voják ve strakaté uniformě.

Vlastně ani moc nešel, spíš vrávoral.

Opilý namol.

Vodka, koňak, rum, víno a tak dál.

Jedna sklenice to určitě nebyla.

Měl tmavé oči. A hluboké.

Drů hlasitě pozdravila a voják se zastavil.

Kymácel se na místě a pátravě mžoural do stran.

Konečně objevil Drů. S pozdravem se nezdržoval:

„Jak se jmenuješ?“

„Drů.“

Řekla Drů.

„A podáš mi sklenici vody?“

Studená by bodla. S bublinkami. To si ale řekl jen pro sebe.

Drů zmizela v domku.

A hned se zase objevila. Vystrčila mu z okna sklenici vody.

S třemi kostkami ledu. A s bublinkami.

Drů má bystré uši.

Slyší i nevyslovené myšlenky.

A kromě toho Drů dobře vidí.

Například horký slunečný den.

Voják sklenici vyprázdnil na jeden lok a otřel si rty o zápěstí. S poděkováním si hlavu nelámal.

Pořád ještě vrávoral. Navíc do toho začal škytat.

Drů se shovívavě usmála. Musela to být veselá noc. Po veliké bitvě a po velikém vítězství.

Zvědavě si vojáka prohlížela.

Jednou rukou se držel plotu a druhou šťáral v batohu. Vylovil z něj dárek!

.....

„Heleď, Drů, ... škyt ... tohle je ... škyt ... PLECHATICE ... škyt ... a za to ouško,

... škyt ... který na ní trčí, ... škyt ... nesmíš nikdy ... škyt ... zatáhnout ...

rozumíš? ... Nikdy! ... škyt ... Když za něj zatáhneš, ... škyt ... bude to šupa: ...

PRÁSK!... škyt ... NIKDY, ... rozumíš?“

.....

Drů natáhla ruku pro dárek.

Vypadal jako hrnec!

Z bytelného zeleného plechu! Nádhera!

Voják už ale klopytal pryč. Do vojenského tábora za městem.

S loučením se neobtěžoval.

Ani Drů nestihla poděkovat.

.....

Odnesla si hrnec do svého pokoje.

Nemohla se na něj vynadávat:

Hladké plechové tělíčko s ostře vyraženým číslem: 01072000.

Na co by ho tak mohla použít?

Drů si zapíchla ukazováček do čela a hluboce se zamyslela.

Pak opatrně podrbala trčící ouško.

No jasně!

Je to kočka!

Ještě jí musí vymyslet jméno.

Už to má!

Bude to Mína, plechová Mína!

2. ŘIDIČI SI KLEPALI NA ČELO

Nastoupená rota čekala na rozkaz k odjezdu.

Konečně!

Na povel velitele zaburácely motory.

Přes rozžhavené písečné duny se líně plazila kolona strakatých nákladních aut.

Z výšky vypadala jako korálky na šňůrce.

Na lavicích pod plachtami chrápali strakatí pěšáci.

A uprostřed dřímал voják s hlubokýma očima.

Kamarádi! To byla včera bitva!

Honilo se mu v kebuli.

U města CUKETY. Nebo tak nějak. Možná u CIBULE.

Voják se probрал a hned si vzpomněl na holku v okně.

Trů? Nebo Hrů? A co třeba Krů?

Zašmátral rukou v batohu.

Mezi prsty mu proklouzly náhradní boty, lžička, ponožka, nůž a hrnek.

Pořád ale nenašel to nejdůležitější.

Anebo že by Vrů?

Však si nakonec vzpomene.

Zuřivě převrátil batoh vzhůru nohama.

Kam jen strčil tu plechovou potvoru!

Vtom mu to došlo.

Drů!

Zatmělo se mu před očima.

„Zastavte!“

Voják vyskočil a zakřičel na celé kolo.

„Stááát!!!“

Strakatí pěšáci se jeden po druhém probouzeli.

Nechápavě mžourali zarudlýma očima.

„Co blázní?“

„Hodte na něj deku!“

Voják ale křičel dál a zuřivě mlátil dlaněmi do plachty auta.

Auto konečně zabrzdilo.

A s ním i celá kolona.

Pěšáci se káceli jeden přes druhého jako kuželky.

Voják vyskočil z auta a uháněl pryč.

Kolona se hned vzpamatovala a znovu se dala do pohybu.

Voják však běžel opačným směrem.

Řidiči si klepali na čela. Nevěřičně kroutili hlavami.

Asi mu přeskočilo!

Už minul i poslední nákladák s municí. Granáty, náboje a střelný prach.

Strážce munice na něho přísně zíral z okýnka spolujezdce.

•••••

Kolona zmizela v písečných dunách.

Vypařila se jako kuličky vody na rozpálené plotně.

Voják zastavil a otočil se za kolonou. Zaváhal.
Ale jenom na okamžik. Musí najít Drů. Jinak to bude mela.

•••••
Obloha se zčistajasna zatáhla.
Ve vzduchu bylo cítit bouři.

3. FUJ! CO TO JE ZA KASTROL?

Když se ráno Drů probudila, povídala si s Mínou o zatoulaném vojákovi:

„A měla jsi ho ráda, Míno?“

Mína neodpověděla.

Možná neslyší. Řekla si Drů.

Nebo jen dělá, že neslyší. Třeba si nechce povídat.

Stejně ale byla Drů nadšená.

Cvrnkla Mínu rozpustile do ouška:

„Plecháčku, řekni něco!“

„Drů! Drů!“

Drů sebou trhla. Máma!

No jasně, snídaně je na stole.

A taky si musí sbalit kufry.

Na dalekou cestu za tetou.

A za strýcem.

Do hlavního města RATATU!

Z CIBULE je to až na druhém konci země.

Navíc pojedou sama vlakem. Vagón 3. Kupé číslo 12. Sedačka u okna. Je to napsané na jízdence.

Sama s cizími lidmi.

Budou se na ni smát a vychvalovat ji do nebes – jak je roztomilá a statečná.

Jako loni.

Nabídnou jí bonbóny, ale Drů je samozřejmě odmítne.

Už slyší, jak nadšeně dupají: Správně holčičko, bonbóny se od cizích lidí zásadně neberou!

A pak je sní sami.

Stejně jako loni.

Ještě že má svoje. Zeleninové s vitamíny!

Nejlepší jsou mrkvové!

•••••
„Kde pořád lítáš, Drů?“

Snídaně už je na stole!

Ukaž, co to máš v ruce? Fuj! Co to je za kastrol!“

Drů se na maminku zamračila:

„Nemám hlad!“

Máma se usmála:

„No dobře, není zase tak ošklivý. Jen na první pohled.“

Drů se hned přestala mračit a strčila Mínu pod židli:

„Děsně mi kručí v břiše!“

•••••

